

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 27/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данка Живановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљеном решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 18925/12 од 11.05.2016. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћене накнаде за коришћење теретног моторног возила исплати 10.908,48 динара са законском затезном каматом од 10.07.1999. године и 473,97 динара са законском затезном каматом од 29.01.2009. године, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавеже тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за коришћење теретног моторног возила исплати преко досуђених до тражених 37.785,00 динара, са законском затезном каматом од 10.07.1999. године до исплате, одбијен тужбени захтев да се обавеже тужена да тужиоцу на износ главног дуга од 473,97 динара исплати законску затезну камату од 10.07.1999. године до 29.01.2009. године и обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног

поступка, исплати 118.830,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а у преосталом делу за период од 11.05.2016. године до извршности пресуде, захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка одбијен. Ставовима другим и трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Пресудом Врховног касационог суда Рев 2204/2019 од 01.07.2020. године, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године, као изузетно дозвољеној, преиначене су нижестепене пресуде, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова ревизијског поступка исплати 12.000,00 динара и одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Одлуком Уставног суда Уж 4579/2021 од 15.05.2024. године (11.04.2024. године) усвојена је уставна жалба овде тужиоца, утврђено да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије у парничном поступку који је вођен пред Првим основним судом у Београду у предмету П 18925/12, утврђено право тужиоцу на накнаду нематеријалне штете у износу од 1.300 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, одређено да се накнада исплаћује на терет буџетских средстава - раздео Министарства правде, у року од 4 месеца од дана достављања ове одлуке Министарству, усвојена уставна жалба овде тужиоца, утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Рев 2204/2019 од 01.07.2020. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништена наведена пресуда, одређено да Врховни суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9652/16 од 16.11.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 9652/16 од 15.01.2019. године и одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне штете и за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

У поступку поновног одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, након оцене неоснованости приговора застарелости потраживања, применом материјалног права из одредби Уредбе о организовању и извршавању материјалне обавезе и Уредбе о измени и допуни наведене Уредбе, обавезана је тужена да тужиоцу исплати накнаду за коришћење теретног моторног возила у периоду од 04.04.1999. године до 26.06.1999. године у ком су га користили војни органи из ВП 5540/83 на основу позива за извршење материјалне обавезе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Обавеза тужене да исплати накнаду за коришћење возила за време ратног стања има свој основ у Уредби о организовању и извршавању материјалне обавезе, па потраживање предметне накнаде представља захтев за испуњење законске обавезе тужене које застарева у општем року застарелости из чл. 371 ЗОО од 10 година.

Из наведених разлога у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.01.2009. године. Вредност предмета спора је 37.785,60 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**